

УДК 94(477)

Любов Довгаль

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ "СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ"

У статті проаналізовано роль "Союзу українок Америки" у збереженні національної ідентичності. Акцентовано увагу на основних тенденціях, напрямках його діяльності, що слугували моральною та матеріальною підтримкою для української культури, набуття досвіду організації громадянського суспільства.

Ключові слова: "Союз українок Америки", українська діаспора США, національний і культурний розвиток, українська ідентичність, культурна спадщина, СФУЖО.

Сучасний глобалізований світ характеризується активними міграційними процесами, у яких беруть участь українці. Зростаюча мобільність населення і як наслідок – інтенсифікація міграційних процесів через потужну інфраструктуру зв'язку й транспорту надала масового характеру міграції та значно інтенсифікувала міграційні потоки. Загалом у світі, згідно з офіційними даними ООН, сьогодні нараховується близько 200 млн зовнішніх мігрантів, що становить 3 % від загальної чисельності населення, а внутрішніх – понад 1 млрд осіб (майже кожен шостий житель планети) [28, р. 1]. Участь українців у глобальних світових міграційних процесах вражаюча: понад 45 % наших земляків проживає поза межами України, а частка українських емігрантів і трудових мігрантів щодо загальної чисельності українського соціуму найвища у світі [12]. Отже, чимала частина українців є громадянами інших держав і глибоко інтегрована в їхні суспільства. Як відомо, цей процес розпочався ще в другій половині XIX ст., а в першій половині XX ст. українська еміграція була пришвидшена такими подіями, як Перша світова війна (1914–1918 рр.), Друга світова війна (1939– 1945 рр.), встановлення тоталітарного комуністичного режиму в Україні та колишньому СРСР. У цей період до трудової еміграції додається ще й політична. Процес інтегрування українців у чужомовний світ був складним, про що свідчить історія української еміграції, яка є складовою історії України та країн перебування українських емігрантів.

Включеність у процеси інтеграції і глобалізації світу не передбачає відмови від власної самобутності, тому важливим є розуміння того, у який спосіб розвивається українська ідентичність у США, які чинники сприяють її збереженню. У цьому контексті актуальності набувають діаспорознавчі студії. Поліетнічність населення, яке переважно спілкується англійською мовою, специфічний спосіб американського життя, до якого пристосуватись відразу складно, зумовлюють необхідність збереження власної ідентичності та входження у громадсько-політичне й культурне середовище США, а це пришвидшує процес асиміляції. Вирішити ці проблеми українці змогли з допомогою створених організацій.

Актуальність тематики зумовлена об'єктивною необхідністю дослідження діяльності "Союзу українок Америки" (СУА), його ролі у збереженні ідентичності, визначення внеску в культурний і національний розвиток нашої держави. Окрім цього, на сучасному етапі розвитку Української держави першочерговим завданням є розробка ефективної моделі діяльності громадських організацій, оскільки саме вони мають усі можливості щодо забезпечення належного рівня функціонування державно-управлінської системи, розв'язання нагальних суспільно-економічних та глобалізаційно-інтеграційних проблем державотворення [21–22].

Варто констатувати, що означена проблема є недостатньо дослідженою українською історіографією. Серед існуючих праць слід зазначити роботи В.Маркуся [16–17], а також представниць української діаспори США, що висвітлюють діяльність жіночих організацій цієї країни. Це, насамперед, статті А. Кміт, Д. Рак, П. Різник [29–31]. Вагомим внеском у розроблення теоретико-методологічних проблем діаспорознавства слугують праці таких українських науковців, як В. Євтуха, В. Трощинського, С. Віднянського, С. Лазебника, Б.Лановика та ін. [4; 6; 11; 15; 23; 26].

Об'єктом дослідження виступає українська діаспора США.

Предметом дослідження є з'ясування внеску СУА у збереження національної ідентичності українства.

Метою статті є дослідити роль СУА у збереженні національної ідентичності українців.

Хронологічні межі дослідження охоплюють період від часу заснування СУА – до початку XXI ст.

Територіальні рамки дослідження охоплюють незалежну Українську державу, як центр світового українства та США як країну, в якій здійснюється основна діяльність організації.

Насамперед, з'ясуємо, що впливає на збереження ідентичності українців США? Безперечно, вагомим чинником збереження ідентичності виступають засоби масової інформації української діаспори, які не лише інформують свою етнічну спільноту про проблеми та події як у світі, так і в

Україні, але й підтримують на заокеанських землях рідну мову, національну свідомість, культурні цінності українського народу і цим, значною мірою, протидіють процесам асиміляції. Сприяють збереженню етнокультурної ідентичності місцевого українства, окрім україномовного інформаційного простору, – церква, освітні інституції за допомогою яких українці США долучаються до культурних цінностей минулого й сучасного, знайомляться з подіями сьогодення, створюють умови для того, щоб національні цінності не зникли в оточенні чужих культур і не згубили свого кореня, слугують позитивними чинниками налагодження співпраці з історичною Батьківщиною.

Українська громада є не лише осередком формування української національної ідентичності, а й джерелом знань про Україну, чинником культурного, інформаційного та політичного впливу. Сучасна політика Української держави скерована на створення необхідних умов для відродження етнічної, мовної і культурної самобутності українців за межами материкової України. Для всебічного вирішення цього завдання вона здійснює кроки зі встановлення всебічних контактів з українською діаспорою. Такі контакти здійснюються за допомогою широкого співробітництва в усіх галузях життя, у тому числі й культурному. Українці, з розумінням і повагою ставляться до державотворчих процесів, що відбуваються в українському суспільстві, всебічно прагнуть допомогти йому в утвердженні незалежності, набутті міжнародного авторитету [27, с. 14]. Діаспора є дієвим чинником популяризації здобутків української культури за кордоном, що створює додаткові можливості присутності українства у світі.

Зі здобуттям Україною незалежності питання задоволення потреб представників української діаспори, налагодження взаємодії Української держави з діаспорою посіли важливе місце в розбудові основних засад державної політики [3, с. 20]. У затверджених у 1993 р. Верховною Радою України "Основних напрямках зовнішньої політики України" одним із основних завдань зовнішньої політики України проголошено створення умов для підтримання контактів із зарубіжними українцями і вихідцями з України, надання їм допомоги, згідно з міжнародним правом. У прийнятій у 1996 р. Конституції України на найвищому рівні закріплені державні гарантії українським діаспорним громадам щодо задоволення національно-культурних і мовних потреб. З огляду на це, для виконання поставленого завдання виникла необхідність розробки відповідних політико-управлінських засад взаємодії України з власною діаспорою. Національні інтереси України вимагали налагодження ефективної співпраці органів державної влади, українського суспільства з діаспорою, зміцнення потенціалу діаспори й залучення її до реалізації завдань національного розвитку Української держави [14].

Причетними до співпраці з діаспорою є Міністерство закордонних справ, комітет у Верховній Раді України, Міжвідомча координаційна рада, національна комісія з питань закордонних українців при Кабміні, Міністерства освіти, Міністерства культури, Держкомітет з питань нацменшин, релігії та ще багато установ. Є і законодавство України, яке регулює співпрацю із закордонним українством. Це, насамперед, Закон "Про правовий статус закордонних українців", указ Президента "Про національну концепцію співпраці із закордонними українцями", програма Кабміну щодо облаштування закордонних українців, що повертаються в Україну та інші [24, с. 8].

Отже, збереження національної ідентичності українців США є двостороннім процесом, який залежить як від взаємодії з Українською державою, так і зусиль самої діаспори. Розвиток української діаспори підтверджує, що суспільство стає громадянським шляхом самоорганізації кожної особистості щодо розвитку демократії в країні, реалізації прав і свобод людини як громадянина, виконання нею політичних, громадянських обов'язків. Кожен член української громади усвідомлює себе носієм суверенітету, джерелом влади, свідомим суб'єктом політичної діяльності, людиною, яка відповідає за свої дії, за майбутнє своєї країни і світової спільноти загалом. На наш погляд, слід враховувати у розбудові Української держави набутий досвід, особливо в організації громадянського суспільства, українцями США.

Першими організаціями, які спонукали емігрантів в Америці до активної діяльності, були церковні греко-католицькі або православні громади. Як кожен великий почин, СУА не виник випадково. Його безпосереднє постання попередило багато років підготовчої організаційної праці ідейних одиниць і груп серед українського жіноцтва в США. СУА заснований у 1925 р. шляхом об'єднання п'ятох жіночих товариств Нью-Йорку й околиць з метою "плекання української свідомості, організації освітньої та виховної праці, участі в жіночому русі та допомоги рідному краю". Союз докладає всіх зусиль, щоб повідомляти американський народ про українську культуру і спонукати його познайомитися з української літературою, мистецтвом, соціальними і національними ідеалами та прагненнями" [5, с. 2987].

Як засвідчує аналіз статутних матеріалів СУА, його метою є об'єднання жінок українського походження для: 1) збереження української ідентичності і культурної спадщини; 2) ініціювання починів, що мали б на меті інформувати американське громадянство про українську культуру та

заохочувати його познайомитись з українською літературою, мистецтвом, соціальними та національними ідеалами; 3) матеріальної допомоги українцям на терені США і поза їх межами, зокрема у наукових студіях і дослідженнях української історії і культури; 4) нав'язування і підтримки зв'язків з іншими українськими і американськими та міжнародними науковими організаціями, зокрема жіночими; 5) підтримки Українського Музею в Нью-Йорку; 6) організованої участі в українському, американському та міжнародному жіночому русі [32]. У своїй діяльності СУА керується засадами християнської етики, релігійного розуміння та підтримує принципи захисту прав людини.

Початкову організаційну працю утруднювали інтриги польського та радянського урядів, які вели пропаганду проти СУА, гальмували його діяльність, намагалися дестабілізувати його роботу. У перші роки функціонування СУА передбачало кількісне розширення за рахунок нових членів, розбудову мережі відділів, матеріальної підтримки, ведення культурно-освітньої праці, підшукування домівок.

Із самого початку своєї діяльності Союз виступив координатором жіночого руху в США, до чого відносимо скликання жіночих конгресів. У них брали участь представниці сестрицтв, окремих українських жіночих організацій і товариств, українські канадські жіночі організації, представниці американського жіночого руху й видатні американські діячки. Ці конгреси стали справді історичною подією для СУА і для всього українського жіноцтва в США.

Ще однією історичною подією у розвитку СУА був скликаний ним Світовий жіночий конгрес у Філадельфії з участю представниць жіночих організацій США, Канади й Європи. Під час конгресу відбулося об'єднання українського жіноцтва в формі світової федерації українських жіночих організацій (СФУЖО). До організації почали вступати молоді члени, народжені вже у США, і завданням СУА полягало в об'єднанні українських культурних надбань й ідеалів з ментальністю молодшої генерації [2, с. 171–172].

Крім ініціювання й покликання до життя СФУЖО СУА підтримував зв'язки з "Союзом українок" у Львові та з аналогічними організаціями в Європі, брав участь у Світовому жіночому конгресі в Івано-Франківську. Союз є членом Всесвітнього союзу українок, мав зв'язки з видатними українськими жіночими постатями й передовими діячами українського жіночого руху, які служили йому прикладом, ділилися з ним досвідом, давали поради й інформації.

Як і інші громадські організації українців США, СУА має чітку й розгалужену структуру. Зокрема, це триступенева організаційна структура – відділи, головна та окружні управи, 9 округів, об'єднані у відділи на певній території. Зв'язкові віддалених відділів координували діяльність 12-ти відділів, розташованих у різних штатах США. Щороку в округах проводили з'їзди, на яких члени окружних управ звітували про проведену роботу та перевибирали діючу управу. На щорічних з'їздах округи, крім членів окружної управи, звітували переважно голови відділів [9]. Кожних три роки організовувалися конвенції СУА, під час яких відбувалися різноманітні конференції, семінари тощо.

Надзвичайно важливим досягненням СУА було заснування українського музею у 1976 році, який завдячує своєю появою керівництву та тогочасному голові СУА Іванні Рожанковській. Ця ухвала прийнята на 17-ій конвенції СУА і будинок на 203 Другій Авеню у Нью-Йорку став виставковим залом для колекції народного мистецтва, викупленої СУА у 1933 році. Це стало основою заснування музею, який до сьогодні збагачує українську діаспору надбаннями української культури [7, с. 102].

Його місія полягала у тому, щоб популяризувати і зберігати українську культуру та мистецтво. Члени СУА присвятили роботі музею багато часу, пожертвували свої власні мистецькі вироби, власноручно виготовляють сувеніри для крамнички, і, звичайно ж, – жертвуючи щедрі фінансові внески на його розвиток [25, с. 83].

Окрім музею, роль осередка збереження ідентичності української діаспори СУА видає "Наше життя", на шпальтах якого відображено життя українського жіноцтва у США [16, с. 124]. Двомовний журнал "Наше життя" ("Our life") є щомісячником з 1944 р. З часом видання розширило тематику, збільшило кількість англomовних сторінок, подбало про його мистецьке оформлення і технічне покращення [2, с. 172].

Яскраво виражене жіноче начало в українській ментальності проявилось й у діяльності діаспори у США. Передусім в журналі висвітлювалася багатогранна діяльність усіх структур СУА: головної управи, округ та окремих відділів. Матеріали добиралися за проблемно-хронологічним принципом і не ділили журнал на україномовну і англomовну частини. Індикаторами життєдіяльності українства діаспори у сфері національної культури стали періодичні презентації відповідного доробку. На обкладинці подаються мистецькі твори сучасних мисткинь українського походження, які проживають у США. Журнал знайомить читачів з відомими жінками-українками у рубриці "Жіночі портрети української історії", висвітлює знакові дати історії України, друкує цікаві мистецькі твори,

рецензії на нові книжки, інтерв'ю, поезії, гумор, подає новини з життя української діаспори США, а також знайомить читачів з організованим рухом українського жіноцтва в Україні та світі. Приділяється увага кожній еміграційній хвилі у рубриці "Наша сучасниця". Незмінною є дитяча сторінка для малят [15, с. 124], очевидно, це зроблено цілком свідомо, бо саме вагомим чинником збереження ідентичності є національно-патріотичне виховання молодого покоління.

СУА був ініціатором і співзасновником Українського конгресового комітету Америки (УККА) та злученого українсько-американського допомогового комітету (ЗУАДК). Співпрацював із ним та з католицьким переселенським комітетом в акції допомоги й переселення українців. Відділи СУА підтримують взаємини з різними українськими світськими та церковно-релігійними структурами [2, с. 173].

Хоч СУА – це позаполітична й апартійна організація в тому розумінні та його політична діяльність проявляється тоді, коли актуалізуються основні життєві українські інтереси й коли цього вимагає українська нація, коли "нація в потребі" [29, с. 519 – 522]. У 2006 р. деякі представники організації були членами комісій на виборах до Верховної Ради України в консульстві України в Нью-Йорку [18, с. 24].

За останнє десятиліття своєї діяльності СУА не оминув своєю увагою і трагедію, яка сталася 1986 році у Чорнобилі. Він продовжує поширювати інформацію про цю трагедію і на сьогоднішній час, беручи участь у конференціях. Останньою з яких була 20-а Міжнародна конференція з питань охорони здоров'я та навколишнього середовища, що відбулася у штаб-квартирі ООН в Нью-Йорку 26 – 27 квітня 2011 р., коли відзначалося 25-річчя аварії.

Історична пам'ять є вагомим підґрунтям визначення власної ідентичності, а особливо тих її сторінок, що стали доленосними в історії народу. Залишається пріоритетом для СУА поширення трагічної інформації про Голодомор 1932–1933 рр. У жовтні 2010 року, з нагоди 85-річчя СУА, відбулася презентація англійського перекладу книги професора В. Борисенко "Candle in Remembrance" ("Свіча пам'яті"). Фінансування цього проекту стало можливим завдяки членові СУА, яка спонсорувала переклад книги в пам'ять своєї матері. Основною метою цього перекладу було поділитися зі світом своїми знаннями про цю маловідому українську трагедію 1932 – 1933 рр. В. Борисенко наголошує на тому, що повернення до подій 1932–1933 рр. нагадує людству про страшний злочин комуністичної банди, спрямований проти українського народу. В Україні за радянських часів не можна було навіть згадувати про Голодомор, не те, щоб вивчати і висвітлювати події в історичному аспекті [19, с. 19]. Ця книга надсилалася зі супровідним листом до 85 університетських бібліотек та інших навчальних закладів у США, Канаді, Англії, Австралії та Україні. Крім того, деякі відділи СУА дарували книгу місцевим бібліотекам. Ця книга мала уособлювати нагадування про трагічний період в українській історії, який ми ніколи не повинні забути. Крім того, СУА є активним членом американського комітету для обізнаності про український Голодомор – геноцид 1932–1933 рр. і бере активну участь у плануванні майбутнього 80-річчя відзначення Голодомору.

У сучасних умовах на кошти СУА доставлено значну кількість різноманітної літератури в Україну, яка значно ширше і глибше допоможе пізнати маловідомі сторінки з історії та культури українського народу, які у різні часи у силу певних причин об'єктивно не висвітлювалися [13, с. 15], що слугуватиме збереженню національної ідентичності молодого покоління незалежної України.

СУА не обмежує свою діяльність лише українськими проблемами, а бере активну участь у американських та міжнародних жіночих організаціях. Особливої уваги заслуговує його праця ще й тим, що він є членом Національної ради жінок Америки. Кожен голова СУА був членом її управи, а інші його представниці брали участь у її діяльності. Це давало змогу СУА бути учасниками міжнародних конгресів та контактувати з місцевими американськими жіночими організаціями. СУА взяв участь у Міжнародній жіночій конференції у Мехіко з нагоди року жінки. Делегація СУА налагодила тут контакти з жіноцтвом різних країн і виступила на терені "Трибуни" в обороні прав українського народу. Учасницям конференції й "Трибуни" роздано інформаційну літературу, внаслідок акції делегатів у чужомовній пресі появилось декілька статей на цю тему. Були теж радіомовні інформації [13, с. 25]. СУА, як член Національної ради жінок (США), підтримує сесії ООН, що дозволяє популяризувати українські проблеми серед світової спільноти. Зокрема, 1 березня 2012 р. голова СУА була модератором сесії щодо становища сільського жіноцтва у різних сферах [8, с. 236–240].

Варто зауважити, що програму праці СУА визначає не лише статут, ухвали й постанови конвенцій, але життя, що висуває усе нові проблеми. СУА включився у громадські акції, допомагаючи їм працею, людськими силами й матеріально. Організація брала участь в спорудженні й посвяченні пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні, підтримує фонд "Церква в потребі", фонд кафедри українознавства в Гарварді, видання "Енциклопедії українознавства",

Український вільний університет в Мюнхені, стипендійні акції у Бразилії, проводить жіночі образотворчі виставки, покази дитячої самодіяльності, лялькових театрів, книжкових видань та видавничої діяльності [8, с. 174–175].

Національно свідома частина української діаспори складається здебільшого з осіб середнього та старшого віку. Ця група осіб активізує національний громадський рух, співпрацюючи з дипломатичними установами України у відстоюванні національних інтересів держави за кордоном. Американці українського походження середнього та молодшого віку часто доволі пасивно ставляться до подібних ініціатив. Представники "четвертої хвилі" еміграції не завжди відгукуються на громадські ініціативи діаспори США, породжуючи певні непорозуміння у спілкуванні між "старою" та "ною" еміграцією. США поєднує генерації і хвилі імміграції, а "наші жінки знаходять тут спільну мову, спільну любов до України, шану одна до одної" [10, с. 103], що увиразнює його якісний склад серед інших громадських організацій.

У 2012 році при відзначенні 87-ліття своєї діяльності, США звітував про успішне об'єднання жінок українського походження у США, численні культурні, освітні та благодійні проекти в українських громадах. Як найбільша і найстаріша незалежна організація українських жінок у США, США завжди підходив до завдань і цілей переконливо і наполегливо. Сьогодні він активно поширює ідею про те, що духовність і християнська етика мають відродитися, і що члени організації можуть допомогти виховати національно свідоме громадянство незалежної України.

Не втрачаючи національно-громадського аспекту та не занедбуючи діяльності у тих сферах, у яких вона велася упродовж багатьох років, США на новому етапі звернув увагу на організаційну розбудову з метою згуртування у своїх лавах жіночого потенціалу, який стоїть осторонь організованого жіночого життя. З цією метою у ювілейному році проведено посилену кампанію приєднання членів [2, с. 176].

Отже, однією з найбільших жіночих організацій США є США, заснований у 1925 р. і який на сьогоднішній день має більше 100 відділень у різних містах країни. З самого початку свого існування США опікувався не лише матеріальними та фінансовими потребами українства, а й розгорнув національно-культурну, виховну, соціальну та благодійну діяльність, будучи осередком збереження національної ідентичності. Він допомагав і допомагає українським громадам будувати церкви, школи, народні будинки, заснував часопис "Наше життя", в якому поширює інформацію про українство. Також США бере участь у різноманітних міжнародних організаціях, відстоює інтереси українства, популяризує здобутки національної культури.

Список використаних джерел

1. Атаманенко А. Проблеми і напрями дослідження української діаспори / А. Атаманенко // Україна в нас єдина: Матеріали засідань наукових секцій IV Всесвітнього форуму українців, 18–20 серпня 2006 р., м. Київ / [Укл. Д.В. Павличко, В.М. Зуєв, Л. М. Кононко]. – К.: Екопаксервіс, 2006. – С. 220–223.
2. Балагура М. Початки й розвоєві фази Українського жіночого руху в ЗСА (Минуле, сучасне й майбутнє США) / М. Балагура // Альманах Українського Народного Союзу. – Вид-во "Свобода". – Джерзі Сіті – Нью-Йорк, 1992.
3. Вдовенко С. М. Закордонне українство в національному державотворчому процесі: ідентифікація, організація, взаємовідносини / С. М. Вдовенко. – Чернігів: ЧДТУ, 2004. – 209 с.
4. Віднянський С. В. Культурно-освітня і наукова діяльність української еміграції в Чехо-Словаччині: Український вільний університет (1921 – 1945 рр.) / С. В. Віднянський. – К.: [б.в.], 1994. – 82 с.
5. Енциклопедія українознавства. Том 8. – Львів, 2012.
6. Євтух В. Б. Закордонне українство: навч. посіб. / В. Б. Євтух [та ін.]. – К.: ВІК, 2005. – 308 с.
7. Заєць М. Звіт Союзу українок Америки 2007 – 2012 рр. / М. Заєць // Десятий конгрес Світової Федерації Українських жіночих організацій. – Торонто, Канада, 2012.
8. Заєць М. Звіт Союзу українок Америки / М. Заєць // Річні загальні збори світового конгресу українців. – Торонто, Онтаріо. – 2012.
9. Заєць М. Звіт Союзу Українок Америки / М. Заєць // 45-ліття СКУ. Збірник звітів. 7–9 вересня 2012 р. Греція. – Режим доступу: http://www.ukrainianworldcongress.org/repository/Annual_meetings/2012/Book.pdf. 236.
10. Закордонне українство 2011: інформ. кат. / Ін-т дослідж. діаспори; [упоряд. І. Винниченко]. – Д.: [б. в.], 2011. – 119 с.
11. Історія української еміграції: навч. посібник для студ. вищ. навч. закладів освіти / Б. Д. Лановик [та ін.]; ред. Б. Д. Лановик. – К.: Вища школа, 1997. – 520 с.
12. Козловець М. А. Феномен національної ідентичності: виклики глобалізації: Монографія. / М. А. Козловець. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2009. – 558 с.
13. Куровська І. Звіт Союзу українок Америки від серпня 2006 р. до червня 2007 р. / І. Куровська // Річні загальні збори Ради директорів світового конгресу українців. – Д., Україна, 2007. – 188 с.
14. Лагутов Ю. Політико-управлінські засади взаємодії України з українською діаспорою в державах Європейського Союзу: автореф. дис. на здобуття ступеня канд. наук державного управління: 25.00.01 / Ю. Лагутов – К., 2008.
15. Лазебник С. Ю. Зарубіжні українці. Довідник / С. Ю. Лазебник, Л. О. Лещенко, Ю. І. Макар та ін. – К.: Україна, 1991. – 252 с.
16. Маркусь В. Чому діаспора: спроба ідентифікації поняття / Василь Маркусь // Українська діаспора. – 1992. – Ч. 1. – С. 14–21.
17. Маркусь В. Українська західна діаспора на порозі XXI століття / В. Маркусь // Українська діаспора. – 1993. – Ч. 3. – С. 21–31.
18. Медін В. Союзники 127-го відділу США / В. Медін // Наше життя. – № 11. – 2006. – 38 с.
19. Пилипенко Н. Свіча пам'яті / Н. Пилипенко // Наше життя. – № 5. – 2012.
20. Попок А. А.

Закордонне українство як об'єкт державної політики / А. А. Попок; Національна академія держ. управління при Президентіві України, Центр сучасного суспільствознавства. – К.: Альтерпрес, 2007. – 227 с. 21. Потульницький В. А. Історія української політології (Концепції державності в українській зарубіжній історико-політичній науці) / В.А.Потульницький. – Київ: Либідь, 1992. – 232 с. 22. Потульницький В. А. Теорія української політології: курс лекцій / В.А. Потульницький. – Київ: Либідь, 1993. – 192 с. 23. Роль та місце української діаспори в становленні незалежної Української держави / Б. Д. Лановик та ін. За редакцією професора Б. Д. Лановика. – Тернопіль: Економічна думка, 2001. – 292 с. 24. Сидоренко Ю. Проблеми української діаспори / Ю. Сидоренко // Українська правда. – № 3. – 2011. 25. Томоруг М. Союз українок Америки / М. Томоруг // Шостий конгрес Світової Федерації Українських жіночих організацій. – Торонто, Онтаріо, Канада. – 1992. 26. Трошинський В. П. Міжвоєнна українська еміграція в Європі як історичне і соціально-політичне явище / В.П. Трошинський. – К.: Інтел, 1994. – 260 с. 27. Українці в зарубіжному світі / А. М. Шлепаков [та ін.]; АН України, Інститут соціальних і економічних проблем зарубіжних країн. – К.: Наукова думка, 1991. – 140 с. 28. International migration 2006. – New York, United Nations, 2006. – P. 1. 29. Kmit A. A. Tribute to Ukrainian American Women / A. A. Kmit // The Ukrainian Heritage in America. – New York, 1991. – P. 519 – 522. 30. Rak D. Ukrainian Women's Movement in the United States / D. Rak // The Ukrainian Heritage in America. – New York, 1991. – P. 523 – 532. 31. Riznyk P. The Ukrainian Gold Cross / P. Riznyk // The Ukrainian Heritage in America. – New York, 1991. – P. 541 – 545. 32. Режим доступу: <http://www.unwla.org/ukrainian.html>

Любовь Довгаль

ОРГАНИЗАЦИОННАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ "СОЮЗА УКРАИНОК АМЕРИКИ"

В статье проанализирована роль "Союза украинок Америки" в сохранении национальной идентичности. Акцентируется внимание на основных тенденциях, направлениях его деятельности, которые служили моральной и материальной поддержкой для украинской культуры, приобретения опыта организации гражданского общества, восстановлению традиций меценатства.

Ключевые слова: СУА, украинская диаспора США, национальное и культурное развитие, украинская идентичность, культурное наследие, СФУЖО.

Liubov Dovhal

ORGANIZATIONAL ACTIVITY "LEAGUE OF AMERICA"

The article analyzes the role of Ukrainian National Women's League of America in the preservation of national identity, described his relationship with Ukrainian society. Attention is focused on the major trends and directions of UNWLA, which served as the moral and material support for Ukrainian culture, Ukrainian, gaining experience in civil society organizations, the restoration of traditional philanthropy.

Key words: UNWLA, the Ukrainian diaspora in the USA, national and cultural development, Ukrainian identity, cultural heritage, WFUWO.